

ging slechts één roep uit over zijn werk. Vooral de jonge romantici begroetten het met enthousiasme. Delacroix, die op denzelfden Salon zijn „Scènes des massacres de Scio” exposeerde, was van meening, dat het coloriet onberispelijk was, en noemde het schilderij rijk van licht en van expressie. Pas wat later verscheen de anonyme critiek in de „Recueil” van den Salon van 1824, waarin het doek gebrandmerkt werd als een „prul, afgrijselijk prul”, en de voorspelling geuit, dat de plotselinge beroemdheid van den schilder gevolgd zou worden door een even plotselinge val; ook rekende de schrijver het tot zijn plicht „te verhinderen, dat reputaties opkwamen tegen het algemeen belang in”, en verklaarde hij, dat Ingres de groote „mystificatie van het oogeblik” was. Daarentegen was overigens de pers unaniem in haar lof. Er verschenen beschouwingen die den schilder ten volle recht deden wedervaren. De hulde van officiële zijde bleef niet uit: De Koning hechtte hem het kruis van het Legioen van eer op den borst, terwijl de Académie hem tot haar lid benoemde.

Het diepst werd de kunstenaar evenwel geroerd door het grootsche onthaal, dat zijn geboortestad Montauban hem bereidde. De burgerij dier stad had n.l. den wensch te kennen gegeven hem in haar midden te zien. Voor het schilderij, in het Stadhuis opgesteld, defileerde de geheele bevolking van de landstreek. Een groot banket werd aangericht, waarop de kunstenaar op rijm werd toegesproken, zoo allerhartelijkst, dat hij tot tranen toe er door was bewogen. Er werd nog een concert gegeven, en ook een bal dat tot den morgen duurde. In tegenwoordigheid van den schilder, werd zijn doek op de ervoor bestemde (slechte) plaats in het koor van den Kathedraal opgesteld. Dit werd gevolgd door een godsdienstige plechtigheid, bij welke gelegenheid men een mis van Cherubini uitvoerde. Een grappig feit, dat zich onmiddellijk na het vertrek van den schilder uit Montauban voordeed, was dat de aartspriester van den Kathedraal, van oordeel, dat de schaamdeelen van het Kindje Jezus en van de beide engeltjes niet langer aan de blikken der geloovigen mochten worden blootgesteld, deze liet beplakken met vijfgeblaadjes van verguld papier. Ingres, die er van hoorde, maakte zich kwaad. De vijfgeblaadjes werden toen weer spoedig weggenomen.

Zooals haast van zelf sprak na zijn groote succes, vestigde de schilder zich nu in Parijs. Hij zat er aanstonds tot over de ooren in het werk. Voortaan zou hij zich over zijn finantiële omstandigheden niet meer te beklagen hebben. Hij opende ook een atelier, dat spoedig met leerlingen volstroomde. Ingres' gave, zijn denkbeelden helder en op treffende wijze uiteen te zetten, kwam er tot haar recht. Hij was een uitstekend leermeester, in zijn optreden tegelijkertijd indrukwekkend en minzaam, en vol begrip voor zijn leerlingen, en de nooden van sommigen van hen.